

4η Ομιλία – Κεφ. Α' «Η φυλή του Ιούδα»

(σελ. 37 -49)

Είδαμε ότι ο Θεός με την αποστολή Αγγέλου Του ήλεγξε με παιδαγωγικό τρόπο τους Ισραηλίτες για την επιλογή τους να μην εκδιώξουν παντελώς τους ειδωλολάτρες Χανααίους, όπως τους είχε διατάξει, και να τους αφήσουν να ζούν φόρου ύποτελεις ανάμεσά τους αποτελώντας σοβαρότατο κίνδυνο να επηρεασθούν και οι ίδιοι από τις ειδωλατρικές συνήθειές τους.

Πώς αντέδρασαν οι Ισραηλίτες;

Δέν δικαιολογήθηκαν. Όμολόγησαν τό λάθος τους. Έκλαψαν. Έκλαψαν τόσο πολύ και δυνατά πού ο τόπος αυτός από τότε ονομάστηκε «Κλαυθμώνες». Καί έκαναν και κάτι ακόμα. Πρόσφεραν θυσία στον Θεό για να έξιλεωθούν. Όμως ως εκεί. Δέν διόρθωσαν τό λάθος τους. Καί ο Θεός δέν πήρε πίσω την απόφασή Του. Τους άφησε να «κοιμηθούν όπως έστρωσαν», να συνυπάρχουν δηλ. με τους ειδωλολάτρες και με όσες συνέπειες έσήμαινε αυτό.

Τό δίδαγμα από τή συμπεριφορά τών Ισραηλιτών είναι σαφές:

Ξεκίνησες μιά καλή προσπάθεια, ένα καλό έργο; Τελείωσέ το. Μην τό αφήνεις στή μέση. Ιδιαίτερα όταν αυτό έχει να κάνει με τήν πνευματική σου ζωή. Έκανες ένα λάθος; Τό κατάλαβες; Μετάνοιωσες; Έκλαψες; Έξομολογήθηκες; Πολύ καλά όλα! Μή μείνεις όμως εκεί. Διόρθωσε τό λάθος! Απόδειξε με έργα ότι πράγματι μετάνιωσες. Όπως έκανε ο Ζακχαΐος. Όχι μόνο μόνο μετάνιωσε αλλά επανόρθωσε τις άδικίες του και έδωσε πολύ περισσότερα από όσα πήρε στους φτωχούς. Ο Κύριος επιβεβαίωσε τή μετάνοιά του λέγοντας ότι «σήμερον σωτηρία τῷ οἴκῳ τούτῳ εγένετο».

Στή μετάνοια τών Ισραηλιτών συνετέλεσαν οι γεροντότεροι μεταξύ τους, άνθρωποι δηλ. οι όποιοι είχαν γνωρίσει τον Ίησοῦ του Ναυῆ, είχαν μπει μαζί του στή γῆ τῆς έπαγγελίας και είχαν κάπως στερεωμένη τήν πίστη τους. Όταν όμως έλειψαν αυτοί και ο Ίησοῦς του Ναυῆ, «ο δούλος του Κυρίου», «άνέστη γενεά έτέρα», ήρθε νεώτερη γενιά, γενιά πού δέν είχε αγωνισθει να μπει στή Χαναάν, δέν είχε πολεμήσει, αλλά πού τά είχε βρει όλα έτοιμα. Γενιά πού δέν είχε συνειδητοποιήσει τήν πολυποίκιλη προστασία του Θεού. Ξέχασαν τις συμβουλές τών πατέρων τους πού τώρα είχαν πεθάνει «και έποίησαν τό πονηρόν ενώπιον του Κυρίου». «Ελάτρευσαν τοις Βααλίμ», έλάτρευσαν πολλούς Βαλαάμ, πολλούς ειδωλολατρικούς θεούς. Εκεί

κατάντησαν. Ἡ Ἁγία Γραφή χαρακτηρίζει τό κατάντημα αὐτό μέ μιὰ πού βαριά φράση: «ἐξεπόρνευσαν ὀπίσω θεῶν ἑτέρων».

Γιατί τό λέει ἔτσι ἡ Ἁγία Γραφή; Διότι ὁ Ἰσραηλιτικός λαός ἦταν ὁ ἀγαπημένος τοῦ Θεοῦ καί ὁ Θεός ἦταν ὁ Νυμφίος τῆς Συναγωγῆς. Παρομοιάζεται αὐτή ἡ σχέση ἀγάπης τοῦ Θεοῦ καί τοῦ Λαοῦ Του μέ τή στενότερη σχέση τοῦ ἀνδρογύνου, τήν πιό στενή σχέση πού ὑπάρχει μεταξύ τῶν ἀνθρώπων. Καί ὅπως ἡ προδοσία τοῦ δεσμοῦ αὐτοῦ χαρακτηρίζεται πορνεία ἔτσι καί ἡ προδοσία τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ χαρακτηρίζεται μέ τόν ἴδιο ὄρο. Τόσο τρομερό λάθος εἶναι ἡ προδοσία αὐτῆς τῆς ἀγάπης. Πολύ περισσότερο αὐτό ἰσχύει στή χριστιανική μας ζωή πού μέ τά μυστήρια τῆς Εκκλησίας μας καί μάλιστα μέ τό Βάπτισμα καί τή Θεία Κοινωνία γινόμαστε «σύσσωμοι καί σύναιμοι Χριστοῦ». Γράφει ὁ Παναγιώτης Τρεμπέλας: «Γίνεται λοιπόν ἡ ψυχή σου νύμφη τοῦ Χριστοῦ, ἀδελφέ μου. Γίνεσαι μέλος τοῦ Χριστοῦ. Ἐνώνεσαι σέ ἓνα σῶμα μέ τόν Κύριο. Δέν καταλαβαίνεις λοιπόν ὅτι ἀπό τή στιγμή πού θά ξεκόψεις ἀπό τόν Νυμφίο σου καί θά πέσεις στήν ἀγκαλιά τοῦ τρίτου - καί ὁ τρίτος

αὐτός εἶναι ὁ σατανᾶς - ἡ ψυχή σου ἀπό νύμφη Χριστοῦ πού ἦταν, γίνεται ἐξευτελισμένη καί ἐλεεινή πόρνη»;

Ἐκεῖ κατάντησαν οἱ ἀγαπημένοι τοῦ Θεοῦ Ἰσραηλίτες. Λάτρευσαν θεούς πού ἡ λατρεία τους θά τοῦς ἔσπρωχνε σέ ἐξευτελισμό καί ἀτιμία. Ἐρριξαν τόν ἑαυτό τους σέ μεγάλο κατήφορο. Καί ὁ κατήφορος δέν ἔχει σταματημό. Τό ἐπόμενο λανθασμένο βῆμα τους, συνέπεια τοῦ πρώτου, τῆς εἰδωλολατρίας δηλαδή, ἦταν ἡ ἐπιμειξία τους μέ τοῦς ἕξι εἰδωλολατρικούς λαούς πού ζοῦσαν μαζί τους. «Ἐλαβον τάς θυγατέρας αὐτῶν (τῶν εἰδωλολατρῶν) ἑαυτοῖς εἰς γυναῖκας». Πῆραν δηλαδή καί αὐτοί γυναῖκες τους ἀπό σπίτια εἰδωλολατρικά, πράγμα πού αὐστηρά ἀπαγόρευε ὁ Θεός. Καί τό ἀπαγόρευε ὁ Θεός ἀκριβῶς γιατί ἦταν ἀκόμη πιό εὐκόλη ἡ ἀπομάκρυνσή τους ἀπό τήν ἀλήθεια καί ἡ ὀλοκληρωτική ἀφομοίωσή τους μέ τοῦς εἰδωλολάτρες. Καί ὁ κατήφορος συνεχίσθηκε: «καί τάς θυγατέρας αὐτῶν ἔδωκαν τοῖς υἱοῖς» τῶν εἰδωλολατρῶν. Πῆραν γιά τά κορίτσια τους γαμπρούς εἰδωλολάτρες. Ἦταν φυσική συνέπεια. Πού θά συμβούλευε ἡ εἰδωλολάτρισσα μάνα τίς θυγατέρες της νά ζητήσουν τόν ἄνδρα τους; Ἔτσι σέ μιὰ γενιά θά κυριαρχοῦσε ἡ λατρεία τῶν «Βααλίμ», τοῦ Βαάλ δηλαδή, τῆς Ἀστάρτης καί ἄλλων θεῶν.

Τί ἔκανε ὁ Θεός; Τοῦς ἐξόντωσε; Ὁχι δέν τοῦς κατέστρεψε. Τοῦς ἄφησε ἀνάμεσα στά ἕξι εἰδωλολατρικά ἔθνη, τοῦς Χανανναίους, τοῦς Χετταίους, τοῦς Ἀμορραίους, τοῦς Φερρεζαίους, τοῦς Εὐβαίους καί τοῦς Ἰεβουσαίους γιά

νά καταλάβουν από τὰ πράγματα σέ πόσο μεγάλη περιπέτεια ἔβαλαν τόν ἑαυτό τους καί πόσο ἐπικίνδυνο εἶναι νά κάνει κανείς «σεμπριές» (συνεργασίες) μέ λαούς εἰδωλόατρεις. Τό τί ἀκολούθησε ἀποτελεῖ τή συνέχεια τοῦ βιβλίου τῶν Κριτῶν πού μελετοῦμε.

***

Μελετώντας προσεκτικά τό βιβλίον τῶν Κριτῶν χωρίς πολύ κόπο καταλαβαίνουμε πόσο πολύ μοιάζουν καί τὰ δικά μας φερσίματα μέ τὰ φερσίματα τῶν Ἰσραηλιτῶν.

Κουνοῦν τό κεφάλι τους οἱ γεροντότεροι μέ τὰ νέα ξενόφερτα μοντέλα πού ἀλόγιστα εἰσάγουμε στή ζωή μας καί πού εἶναι ξένα πρός τόν νόμο τοῦ Θεοῦ: Πολιτικός γάμος, ἐλεύθερη συμβίωση, σύμφωνα συμβίωσης, ἀπαξίωση τῶν ὀρθόδοξων ἑορτῶν καί ἀντικατάστασή τους ἀπό «ἡμέρες», «νέα θρησκευτικά» πού βάζουν ἴδια κι ὅμοια τόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό πλάι στόν Βούδα καί τόν Μωάμεθ καί τόσα ἄλλα. Καί φαίνεται νά μᾶς ἀφήνει ὁ Θεός νά «ἀπολαύσουμε» τίς συνέπειες τῶν ἐπιλογῶν μας.

Στό βιβλίον τῆς Ἀποκαλύψεως γράφει «ὁ ρυπαρός ρυπαρευθήτω ἔτι... καί ὁ ἅγιος ἁγιασθήτω ἔτι». Ὅσοι νοιώθουμε καί θέλουμε νά Τόν ἀγαποῦμε ἄς μὴν ἀφήσουμε νά πάθουμε ὅ,τι ἔπαθαν οἱ Ἰσραηλίτες. Ἄς ἐπιμένουμε περισσότερο καί ἐντονότερα στήν ἀγάπη αὐτή ἔστω κι ἂν μᾶς περιβάλλουν ὄχι ἕξι ἀλλά τόσοι πολλοί ξένοι λαοί μέ ξένες πρός τό θέλημα τοῦ Θεοῦ συνήθειες πού μέ χίλιους τρόπους κυκλοφοροῦν ἀνάμεσά μας.

Εἶναι ἀνάγκη νά φροντίζουμε ιδιαίτερα τήν πρακτική μας προσήλωση σέ ὅσα ἡ Ἐκκλησία μας, οἱ Πατέρες μας μᾶς ἔχουν διδάξει. «Ζῆσε τήν πίστη σου γιά νά τήν κρατήσεις. καί ζῆσε τήν κάθε μέρα». Κάθε χαλάρωση, κάθε σκέψη ὅτι «δέν πειράζει, ἔτσι κάνουν ὅλοι» καθιστᾷ τόν κατήφορο ἀκόμη πιό ὀλισθηρό καί τήν καταστροφή ἀκόμη πιό βέβαιη. Τό «κινδυνευόμενο» γιά τούς Ἰσραηλίτες ἦταν ἡ ἐλευθερία τους καί κυρίως ἡ σχέση τους μέ τόν Θεό. Τό «κινδυνευόμενο» γιά μᾶς τούς ὀρθόδοξους χριστιανούς εἶναι ἡ σωτηρία μας, πού βέβαια μόνο μέ τήν ζωντανή σχέση μέ τήν Ἐκκλησία θά ἀπολαμβάνουμε «νῦν καί εἰς τούς αἰῶνας». Τώρα καί πάντα!